

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19.08.2020, sp. zn. 14 To 90/2020, ECLI:CZ:VSPH:2020:14.TO.90.2020.1

Číslo: 43/2021

Právní věta: Návrh státního zástupce učiněný podle § 95 odst. 1 z. m. j. s. zpravidla není třeba písemně přeložit osobě, jež má být podle návrhu vydána do ciziny, do jejího mateřského jazyka nebo do jazyka, o kterém uvede, že ho ovládá.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 19.08.2020

Spisová značka: 14 To 90/2020

Číslo rozhodnutí: 43

Číslo sešitu: 8

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Tlumočnick, Vydání do ciziny

Předpisy: § 28 odst. 2 tr. ř.
§ 95 odst. 1 z. m. j. s.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Vrchní soud v Praze zamítl jako nedůvodnou stížnost vyžádané osoby proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2020, č. j. Nt 402/2020-284.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2020, č. j. Nt 402/2020-284, bylo rozhodnuto, že podle § 95 odst. 1 zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. m. j. s.“) je přípustné vydání vyžádané vystupující pod jmény Z. M. či Z. H. k trestnímu stíhání do Spojených států amerických pro trestný čin praní peněz spáchaný ve formě spiknutí podle článku 18, zákoníku USA, sekce 1956(h), kterého se měla dopustit jednáním uvedeným v zatýkacím rozkazu Okrskového soudu USA, severní okrsek státu Texas, divize Dallas, z 31. 1. 2020, spisové značky 3-20 MJ70-BG, a který spočívá v tom, že:

přibližně od ledna 2017 do prosince 2017 se jmenovaná vědomě a úmyslně spojila, spikla, sjednotila a shodla spolu s ostatními osobami známými a neznámými, aby převáděly a přenášely a pokoušely se převádět a přenášet finanční prostředky z místa ve Spojených státech amerických na místo mimo Spojené státy americké s úmyslem připravovat provádění konkrétní nezákonné činnosti, tj. podvodu prostřednictvím elektronického převodu, přičemž podle

obvinění vzneseného porotou Okrskového soudu USA, severní okrsek státu Texas, divize Dallas ze 4. 2. 2020, jmenovaná a další osoby, včetně V. V.:

- a) otevřeli a způsobili otevření vnitrostátních a zahraničních účtů typu *drop account* ovládaných osobami proplácejícími hotovost a peněžními mezky, aby přijímali odcizené finanční prostředky v podobě elektronických převodů finančních prostředků z on-line bankovních účtů obětí,
- b) najímali osoby, aby se staly peněžními mezky a osobami proplácejícími hotovost,
- c) způsobovali, aby peněžní mezkové zakládali falešné společnosti, otevírali si účty typu *drop account* a přijímali a převáděli odcizené finanční prostředky,
- d) inzerovali služby proplácení hotovosti osobám kyberneticky činným na on-line fórech a jinými metodami,
- e) komunikovali s jinými osobami proplácejícími hotovost na různých aplikacích pro zaslání zpráv,
- f) převáděli a přenášeli odcizené finanční prostředky prostřednictvím jejich elektronických převodů a jiných prostředků z účtu ve Spojených státech amerických na účty mimo Spojené státy americké,
- g) poskytovali informace ostatním spoluspiklencům ohledně elektronických převodů finančních prostředků, jako o státu, obnosu, identifikačních znacích účtů, měně a datu, za účelem přijímání těchto odcizených finančních prostředků i procentních podílů pro osoby, které poskytovaly služby proplácení hotovosti,
- h) udržovali výměnu informací o stavu převodu odcizených finančních prostředků s jinými osobami proplácejícími hotovost, zejména pokud tento převod byl iniciován a pokud odcizené finanční prostředky byly proplaceny v hotovosti nebo převedeny na jiné účty typu *drop account*, a
- i) odebírali své procentní podíly z odcizených finančních prostředků a prali zbývající odcizené prostředky jako špinavé peníze ostatním spoluspiklencům, zejména kyberneticky činným osobám,

přičemž na podporu spiknutí a společného plánu a za účelem dosažení svých cílů vyžádaná spolu s V. V. a dalšími nejmenovanými spiklenci, známými a i velké porotě neznámými iniciovali elektronické převody finančních prostředků bez povolení nebo obeznámení vlastníků účtů, konkrétně dne 11. 10. 2017 ke škodě společnosti B Commercial Bank CAA ve výši 149 000 USD, dne 16. 10. 2017 ke škodě A AmEx Foreign Exchange Service ve výši 148 620 USD, dne 20. 10. 2017 ke škodě Charles Schwab and Co. ve výši 50 000 a 19 000 USD, dne 26. 10. 2017 ke škodě Bank of America ve výši 33 200 USD a dne 13. 11. 2017 ke škodě Bank of America ve výši 77 000 USD.

2. Podle odůvodnění shora uvedeného usnesení Městský soud v Praze na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že neexistuje žádná zákonná překážka ve smyslu § 91 odst. 1 písm. a) až p) z. m. j. s., která by bránila vyslovení přípustnosti vydání.

II. Stížnost

3. Proti shora uvedenému usnesení podala vyžádaná ihned po jeho vyhlášení stížnost, kterou následně odůvodnila prostřednictvím svého obhájce. Namítla protiústavnost a protizákonnost napadeného usnesení, nesprávnost jeho výroku a porušení ustanovení o řízení, které napadenému usnesení předcházelo.

4. Vyžádaná ve své stížnosti namítla, že jí nebyl doručen návrh na rozhodnutí o přípustnosti vydání k trestnímu stíhání do Spojených států amerických v jejím rodném jazyce, kterým je ruský jazyk. Dále poukázala na to, že v zájmu zaručení spravedlivého procesu, zejména k zaručení práva na obhajobu, je ve smyslu základních práv a svobod a § 28 tr. ř. třeba, aby jí byly do ruského jazyka přeloženy veškeré písemnosti týkající se jejího řízení o vydání k trestnímu stíhání, tj. veškerá rozhodnutí a jiné dokumenty o vazbě, žádost Ministerstva spravedlnosti USA o její vydání, znovu uvedla návrh na rozhodnutí o přípustnosti vydání, který tentokrát označila jako „žádost státní zástupkyně“. Od počátku říkala policii i státnímu zástupci, že chce překlady všeho do ruštiny jako svého rodného jazyka, ale státní zástupkyně jí sdělila, že to bude do ukrajinštiny. Namítla, že rozhodnutí o vazbě z 24. 4. 2020 jí bylo přeloženo do ukrajinštiny, a obdržela jen dva listy překladu.

5. Dosud nebyla seznámena s dokumenty, na základě nichž je v předběžné vazbě. Již z protokolu o zadržení vyplývá, že jediný jazyk, který ovládá, je ruština. Dokument, byl pouze v anglickém jazyce a nebylo možno ji s ním seznámit, protože překlad do českého jazyka, ze kterého pak bylo tlumočeno do ruského jazyka, zcela chybí. V průběhu vazebního zasedání nemohl navrhovatel (pozn. tím byla státní zástupkyně) v souladu s § 28 odst. 4 tr. ř. řádně uplatnit právo na obhajobu. Měl být přibrán tlumočnicko do ruského jazyka a tak bylo zasaženo dle navrhovatele do základních zásad trestního řízení, tj. vedení řízení v českém jazyce.

6. Vyžádaná dále uvedla, že dokládá žádost o udělení mezinárodní ochrany. K samotnému usnesení o přípustnosti vydání namítla, že je v rozporu s § 91 odst. 1 písm. c) z. m. j. s. S ohledem na údajnou výši škody by skutek byl podle českého práva posouzen jako podvod podle § 209 tr. zákoníku a protože vyžádaná je prvotrestaná, hrozil by jí podmíněný trest nebo trest kolem spodní hranice trestní sazby nebo pod ní. Naopak v USA mohou být tresty nepřiměřené a dosahovat 20 až 30 let. V žádosti údaje o hrozícím trestu absentují, ačkoliv jsou zcela podstatné. Přitom návrh státního zastupitelství je při hodnocení této překážky velmi vágní.

7. Ze shora uvedených důvodů vyžádaná navrhla, aby napadené usnesení bylo zrušeno a návrh na vyslovení přípustnosti byl zamítnut. Vzhledem k tomu, že neexistuje zákonný podklad, na základě kterého by měla být vyžádaná vydána, a proč by měla být ve vazbě, požádala, aby byla z vazby okamžitě propuštěna.

8. Dne 17. 7. 2020 obhájce zaslal několik desítek stran psaných v ruském jazyce, bez jakékoliv autorizace s odůvodněním, že z tohoto textu vyplývá, jakému nebezpečí by byla vyžádaná ve vyžadujícím státě vystavena jako žena, navíc za pandemie koronaviru. Dále dne 21. 7. 2020 zaslala vyžádaná své vyjádření, v němž popisuje okolnosti svého zadržení, dosavadní průběh výkonu předběžné vazby a dovozuje, že došlo k porušení jejích práv zaručených v čl. 3, 8, 9, 10, 11 a 14 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. K vlastnímu předmětu extradičního řízení, tj. k žádosti USA o její vydání k trestnímu stíhání pro shora uvedený skutek, se stejně, jako po celou dobu trvání řízení, nevyjádřila.

III. Důvodnost stížnosti

9. Vrchní soud v Praze na základě řádně a včas podané stížnosti přezkoumal výrok napadeného usnesení, jakož i řízení, které jeho vyhlášení předcházelo, a s ohledem na dále uvedené neshledal stížnost důvodnou.

10. O návrhu státní zástupkyně, aby bylo vyhověno požadavku obsaženému v mezinárodním zatykači, rozhodoval Městský soud v Praze v souladu s § 95 odst. 1 z. m. j. s. ve veřejném zasedání. V jeho úvodu státní zástupkyně přednesla návrh na vyslovení přípustnosti vydání, který byl přítomnou tlumočnicí přetlumočen do ruského jazyka. Vyžádané bylo umožněno, aby se za přítomnosti svého obhájce a s pomocí tlumočnice z ruského jazyka k tomuto návrhu, stejně jako k prováděným důkazům, vyjádřila a uvedla vše, co pro posouzení důvodnosti uvedeného návrhu považovala za podstatné. Skutečnost, že vyžádaná tohoto práva nevyužila, je jen jejím rozhodnutím, na které má právo a nic to nemění na skutečnosti, že soud práva vyžádané v extradičním řízení respektoval. Samotné řízení před Městským soudem v Praze, které předcházelo vyhlášení napadeného rozhodnutí, bylo provedeno v souladu se zákonem a netrpí žádnou vadou, pro niž by uvedené usnesení muselo být zrušeno.

11. Pochybení neshledal Vrchní soud v Praze rovněž po přezkoumání výroku napadeného usnesení o přípustnosti vydání vyžádané k trestnímu stíhání do vyžadujícího státu. Městský soud se podrobně zabýval podmínkami, za nichž lze o přípustnosti vydání rozhodnout a po vyhodnocení provedených důkazů neshledal žádnou překážku, uvedenou v § 91 odst. 1 z. m. j. s., která by tomu bránila. Na příslušnou pasáž odůvodnění napadeného usnesení lze pro stručnost odkázat. Výhrady lze vznést pouze proti zjednodušujícímu závěru o právní kvalifikaci jednání popsaného v extradiční žádosti, podle českého trestního zákoníku, jak je dále uvedeno. Toto dílčí pochybení ovšem nemá na správnost výroku o přípustnosti vydání vliv. Městský soud v Praze se v této souvislosti zabýval i otázkou, zda z příloh extradiční žádosti předložených vyžadujícím státem je zřejmé, že rozhodnutí cizozemských orgánů, na jehož základě bylo v dožadujícím státě trestní stíhání proti vydávané osobě zahájeno, se opírají o určitý soubor důkazů, jimiž je podezření ze spáchání trestného činu rozumným způsobem odůvodněno a které by v případě, že by byla dána působnost českého trestního zákoníku, odůvodňovaly zahájení trestního stíhání i podle českého trestního řádu. Konečně, ani vyžádaná ve své stížnosti, až na dále uvedenou výjimku, nenamítá, že by vyslovení přípustnosti vydání některá ze zmíněných překážek bránila.

12. Zmíněná výjimka, jak je již výše uvedeno, se týká námitky, že v případě vydání bude vyžádaná vzhledem ke svému věku, osobním poměrům a závažnosti skutku, pro který se o vydání žádá, zřejmě nepřiměřeně postižena. V této souvislosti vyžádaná poukazuje zejména na rozdílné trestní sazby stanovené podle trestních předpisů obou dotčených států za jednání, pro které žádá o její vydání. Námitka se tedy ve skutečnosti netýká ani jejího věku, ani osobních poměrů, např. jejího zdravotního stavu, tedy hledisek uváděných v § 91 odst. 1 písm. c) z. m. j. s. Nebezpečí nepřiměřeného postihu ve smyslu tohoto ustanovení se právě odvíjí od zmíněných okolností, vážících se k vyžádané osobě, případně závažnosti skutku, pro který se extradiční řízení vede. Např. je nepochybné, že osoba těžce invalidní, nebo mimořádně vysokého věku snáší výkon trestu podstatně obtížněji. Nepřiměřený postih, odůvodněný rozdílným systémem sankcí a jejich výměry v obou dotčených státech, by mohl přicházet v úvahu tehdy, pokud by sice byla splněna podmínka oboustranné trestnosti činu, ale dožádaný stát by na něj pohlížel jako na bagatelní kriminalitu, která se zpravidla ani nepostihuje nepodmíněným trestem odnětí svobody, a v dožadujícím státě by vyžádané osobě naopak hrozilo uložení drakonického trestu, který by zjevně odporoval mezinárodním úmluvám týkajícím se postihu určitých kategorií protiprávních činů. O takový případ se v dané věci ale nejedná. Tvrzení, že podle českého trestního zákoníku by přicházelo za zmíněný čin uložení podmíněného trestu odnětí svobody, dokonce pod dolní hranicí trestní sazby, je ničím nepodložená hypotetická úvaha. Především je sporné, zda podle českého trestního zákoníku by se jednání popsané ve výroku napadeného usnesení posuzovalo jen jako zločin podvodu. S ohledem na způsob spáchání činu a dané okolnosti přichází dále v úvahu i kvalifikace zločinu legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216 tr. zákoníku a neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 tr. zákoníku. Navíc by bylo třeba vzít v úvahu, že pachatelé jednali jako organizovaná zločinecká skupina, což má z hlediska § 108 odst. 1 tr. zákoníku dopad na další zvýšení trestní sazby. Z toho je

zřejmé, že natolik diametrální rozdíl v postihu uvedené trestné činnosti, jak jej namítá ve stížnosti vyžádaná, ve skutečnosti neexistuje, stejně jako by nepřicházelo v úvahu jen symbolické výchovné potrestání.

13. Druhá námitka, kterou vyžádaná uplatnila ve své stížnosti, se týká porušení jejích práv na obhajobu, resp. obecně na spravedlivý proces, spočívající v tom, že veškeré listiny, ať již předané vyžadujícím státem, nebo doručené soudu v podobě návrhu státní zástupkyně na rozhodnutí o přípustnosti vydání, jí nebyly přeloženy do ruského jazyka. Pro posouzení důvodnosti uvedené námitky je třeba vyjít ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2010/64/EU ze dne 20. 10. 2010, o právu na tlumočení a překlad v trestním řízení, která stanoví podmínky, za nichž se připouští, aby obviněnému byl poskytnut jen ústní překlad nebo ústní shrnutí obsahu podstatných dokumentů. Tento dokument, který obecně není bezprostředně aplikovatelný, ale předpokládá tzv. implementaci do právních řádů jednotlivých členských států, je zároveň dokumentem, ve kterém při posuzování, zda došlo k porušení práva obviněných osob na tlumočení a překlad, vychází i Evropský soud pro lidská práva. Zmíněná směrnice ve svém čl. 3 ohledně překladů písemností stanoví, že členské státy zajistí, aby podezřelému nebo obviněnému, který nerozumí jazyku daného trestního řízení, byl v přiměřené lhůtě poskytnut písemný překlad všech dokumentů, které jsou podstatné pro zajištění toho, aby byl schopen uplatnit své právo na obhajobu, a pro zaručení spravedlivého řízení. Mezi ně zmíněná směrnice řadí veškerá rozhodnutí zbavující danou osobu svobody, obvinění či obžalobu a veškeré rozsudky s tím, že příslušné orgány rozhodnou v jednotlivých případech, zda jsou podstatné i další dokumenty, a podezřelý nebo obviněný či jeho právní zástupce mohou za tímto účelem podat odůvodněný návrh. Zmíněná směrnice naopak stanoví, že není třeba překládat ty části podstatných dokumentů, které nejsou důležité k tomu, aby se podezřelý nebo obviněný mohl seznámit s tím, co je mu kladeno za vinu. Namísto pořízení písemného překladu jako výjimku ze shora uvedených pravidel směrnice připouští, aby obviněnému byl poskytnut ústní překlad nebo ústní shrnutí obsahu podstatných dokumentů, pokud tímto překladem či shrnutím není dotčen spravedlivý průběh řízení. Zmíněná směrnice byla zákonem č. 105/2013 Sb. promítnuta do § 28 tr. ř. tak, že uvedené ustanovení bylo doplněno výčtem rozhodnutí, která je třeba za splnění dalších podmínek obviněnému přeložit. I když trestní řád ve svém § 12 odst. 10 za trestní řízení označuje rovněž řízení podle zákona o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních, v souvislosti s jeho přijetím zmíněné ustanovení trestního řádu nedoznalo žádných změn. Při posuzování otázky, zda je třeba přetlumočit obsah některé z písemností v rámci extradičního řízení, je proto třeba postupovat podle § 28 odst. 4 tr. ř., podle kterého je třeba obviněnému písemně přeložit i písemnost neuvedenou v odstavci 2, obsahujícího výčet rozhodnutí, resp. úkonů, které je třeba za splnění dalších podmínek překládat, je-li to zapotřebí pro zaručení spravedlivého procesu, zejména pro řádné uplatnění práva na obhajobu; namísto písemného překladu lze písemnost nebo její podstatný obsah přetlumočit.

14. V dané věci se ve stížnosti soudu vytýká, že nezajistil překlad návrhu státní zástupkyně učiněný podle § 95 odst. 1 z. m. j. s. Při posuzování nutnosti provedení překladu je třeba posoudit, zda takový návrh je svým významem srovnatelný s rozhodnutími a dalšími úkony výslovně vypočtenými v § 28 odst. 2 tr. ř., zejména z pohledu významu takového návrhu pro zaručení spravedlivého procesu. Z nich nejbližší obdobným úkonem je podání obžaloby státním zástupcem. Na rozdíl od obžaloby podávané v rámci trestního stíhání náležitosti takového návrhu zákon blíže nestanoví, pouze konstatuje, že po ukončení předběžného šetření soud na návrh státního zástupce rozhodne, zda vydání je přípustné. Státní zástupce se tedy může omezit na jednoduché konstatování, že v rámci předběžného šetření neshledal žádnou překážku, která by vydání bránila, a proto navrhuje, aby soud o jeho přípustnosti rozhodl. Podstatné je dokazování vedené před soudem ve veřejném zasedání, ve kterém jsou provedeny jak důkazy, shromážděné v rámci předběžného šetření, tak případně důkazy další, jejichž provedení považuje soud pro své rozhodnutí za významné. Přikládat stejnou váhu uvedenému návrhu státního zástupce, s nímž se obrací na soud, jako obžalobě podávané v trestním stíhání, případně jinému rozhodnutí vypočtenému v § 28 odst. 2 tr. ř., proto již s ohledem na jejich

obsah není namístě. Vedle toho je nepochybné, že vyžádaná byla informována o tom, pro jaký skutek a s jakou právní kvalifikací se vyžadující stát domáhá jejího vydání. Minimálně měla možnost seznámit se s extradiční žádostí již ve vazebním zasedání dne 8. 2. 2020, nebo během výslechu v předběžném šetření dne 28. 4. 2020. Veřejné zasedání, ve kterém bylo vyhlášeno stížností napadené usnesení, se konalo za přítomnosti tlumočnice z a do jazyka ruského. Státní zástupkyně přednesený návrh na vyslovení přípustnosti vydání jí byl k její žádosti přetlumočen a doslovně jí byly do ruského jazyka přetlumočeny i všechny listiny, kterými soud prováděl důkaz. Ohledně rozhodnutí o předběžné vazbě, učiněných v průběhu extradičního řízení, je třeba poukázat na to, že o překlad usnesení z 8. 2. 2020, jímž byla vyžádaná vzata do vazby, vyžádaná nežádala. O případné změně svého stanoviska soud neinformovala, a z tohoto důvodu nebyl pořizován rovněž překlad usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 10. 3. 2020, sp. zn. 14 To 22/2020, jímž byla její stížnost proti usnesení o vzetí do předběžné vazby zamítnuta. Další usnesení Městského soudu v Praze z 24. 4. 2020, č. j. Nt 402/2020-97, jímž byla zamítnuta žádost vyžádané o propuštění z předběžné vazby bez znalosti stanoviska vyžádané, přeloženo bylo, stejně jako usnesení Vrchního soudu v Praze ze 4. 6. 2020, sp. zn. 14 To 52/2020, který byla stížnost vyžádané zamítnuta. V obou případech byla zmíněná usnesení překládána do ukrajinského jazyka, s ohledem na státní občanství vyžádané a její prohlášení z 28. 4. 2020, že oběma jazykům (ukrajinskému a ruskému) dobře rozumí. Když ve veřejném zasedání dne 22. 6. 2020 vyžádaná prohlásila, že žádá o tlumočení do ruského jazyka, bylo jí vyhověno. Do ruského jazyka byl pro vyžádanou pořízen i překlad napadeného usnesení, který jí byl doručen 10. 7. 2020. S ohledem na shora uvedené nepovažuje vrchní soud uvedenou výtku obsaženou v odůvodnění stížnosti za důvodnou. Vyžádaná byla za přítomnosti tlumočnicka v dostatečném rozsahu ještě před konáním veřejného zasedání seznámena s obsahem extradiční žádosti, a pokud o to projevila zájem, byla jí rozhodnutí o vazbě rovněž překládána. Ve veřejném zasedání jí byl přetlumočen jak návrh státní zástupkyně na vyslovení přípustnosti vydání, tak jí byly přetlumočeny všechny listinné důkazy.

15. Na rozhodování o tom, zda je vydání vyžádané přípustné, nemá žádný vliv informace uvedená ve stížnosti, že vyžádaná v průběhu extradičního řízení požádala o udělení mezinárodní ochrany. Podle sdělení odboru azylové a migrační politiky ministerstva vnitra bylo vyžádané dne 13. 8. 2020 předáno rozhodnutí o zamítnutí její žádosti. Je na vyžádané, zda využije svého práva proti uvedenému rozhodnutí podat žalobu. V takovém případě by až po rozhodnutí soudu o takovém opravném prostředku mohla ministryně spravedlnosti ve smyslu § 97 z. m. j. s. učinit další rozhodnutí, zda se vydání povoluje.

16. Jak již bylo uvedeno, vyžádaná se podáním, adresovaným dnem 21. 7. 2020, obrátila na soud s popisem průběhu předběžné vazby, v němž tlumočí případy údajného porušení jejích práv. Je třeba ji upozornit na to, že dozor nad dodržováním právních předpisů podle zákona č. 293/1993 Sb., o výkonu vazby, vedle příslušného ředitele věznice, přísluší krajskému státnímu zastupitelství, v jehož obvodu se věznice nachází. Vedle toho má osoba ve výkonu vazby právo domáhat se rozmluvy s ředitelem věznice, nebo jeho pověřeným zástupcem, anebo s orgánem provádějícím kontrolu věznice. Je na vyžádané, zda se na tyto subjekty obrátí; i bez toho kopii jejího podání z 21. 7. 2020 Vrchní soud v Praze současně zasílá Městskému státnímu zastupitelství.

17. Po přezkoumání výroku napadeného usnesení a řízení, které mu předcházelo, proto Vrchní soud v Praze neshledal stížnost vyžádané důvodnou. Městský soud v Praze v řízení postupoval podle zákona a výrok jeho usnesení je věcně správný, odůvodněný provedenými důkazy a respektuje i úlohu mezinárodních smluv o lidských právech v extradičním řízení. Vrchní soud v Praze proto rozhodl, že stížnost vyžádané se podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítá.

18. Požadavek propuštění z předběžné vazby, který vyžádaná formulovala v závěrečném návrhu své stížnosti, nebyl nijak odůvodněn a obsahově byl jednoznačně spojován se situací, že stížnostní soud se ztotožní s argumentací vyžádané a napadené usnesení ve výroku o přípustnosti vydání zruší, aniž

by věc vracel k novému projednání soudu prvního stupně, a tím předběžná vazba ztratí své opodstatnění. Vzhledem k tomu, že vrchní soud neshledal stížnost důvodnou, tento navrhovaný postup neakceptoval a o propuštění z předběžné vazby nerozhodoval. Tím není dotčeno právo vyžádané, pokud bude mít v průběhu dalšího řízení za to, že trvání předběžné vazby je nedůvodné, aby navrhla své propuštění.